

поганекитѣ жрѣци, които лѣстали тогавашнитѣ много-божници. Простій народъ вѣрвалъ на сичко и трепералъ отъ страхъ; сѣки са пазилъ да го неналетятъ *самодиви, сладки и медени*, или да не стѣпи нѣкакъ върху *суфрата* имъ, дѣто ужъ ядѣли и пѣяли. Жрѣцитѣ думали, че ушь *самодивитѣ* обитавали по нечисти мѣста и по кръстопѣтища и подъ нѣкои сѣнчасти дървета, дѣто проститѣ хора несмѣяли да приближѣтъ.

Но чудно е какъ и до днесъ проститѣ хора вѣрватъ такивато плашила и ги приказватъ прѣдъ дѣцата си, които са наплашватъ отъ малка и тойзи страхъ си остава у тѣхъ до животъ. Нѣкои си зематъ да приказватъ убѣдително, че ушь слушали пощемъ *самодиви*, които пищяли и свиряли, пѣяли и играяли съ различни викове, що са чювали по въздуха—най-много бръщолевятъ таквизъ суевѣрїя врачки и врачове, стари вѣщици, при които ходятъ нѣкои да имъ глѣдѣтъ и врачуватъ, а тѣ ги лѣжѣтъ, че *болничавїй е сбжхтанъ отъ сладки и медени върху които сполетилъ (оради-саль)*.—

Едного селенина заболялъ кракъ и той отива да си глѣда при една врачка, че ушь като вѣрвѣлъ подъ стрѣхата стѣпилъ на *суфрата* имъ, дѣто ядѣли и прѣтурилъ паницата имъ, та оттова са зель кракътъ му. Другиго болѣла рѣка, и вѣщицата му рекла че като вѣрвѣлъ и махалъ съ рѣка си, направилъ имъ госбата, и за това тѣ са разсѣрдили та му зели рѣката;

а като сѣмнало той са измича полегичка и са примѣкналъ въ кѣщѣ. Щомъ влѣзълъ хвана да са хвали: „охъ жено! ако да не бѣхъ са сумясаль да поревж като теле, какво ли щѣше да ма направи *змѣйтъ*? Да го убїй честнїй кръсть! какъ ма подуши? „а тя му отговорила: „тѣй, мжжо, тѣй. Азъ не ли сѣ това ти зарѣчамъ, кѣдѣто ходишь сѣкога уменъ да бждеш?“

Ето отдѣ е началото на мнимитѣ *змѣйове*, отъ които са плашатъ много хорица, безъ да са смислятъ че таквозъ нѣщо неможе да бжде.